

A decorative graphic featuring two unrolled scrolls on either side of a central ornate frame. The frame is gold and contains the title text.

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמו שליט"א
לפרשת השבוע

A decorative flourish consisting of two horizontal lines with ornate scrollwork at the ends, framing the text.

פרשת חיי שרה

פרשת חיי שרה

**"וַיְהִי חַי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַי שָׂרָה"**

אדם שמקיים מצוות כל ימיו גם אם ימות טרם
זמנו יקבל שכר גם על השנים שהיה צריך
לחיות

התורה הקדושה אומרת בפרשת השבוע
"וַיְהִי חַי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת
שָׁנִים שְׁנֵי חַי שָׂרָה". נבוא ונשאל מדוע התורה
כופלת ואומרת "שְׁנֵי חַי שָׂרָה", מה הפירוש של
הדברים?

אלא אפשר לומר יסוד גדול, ידוע ששרה
אמנו נפטרה לפני הזמן, שרה אמנו הייתה
צריכה לחיות עוד כמה עשרות שנים אבל בגלל
שראתה את עקידת יצחק פרחח נשמתה. אם
כך, מתי שעלתה לשמיים הולכים לפי בית דין
של מעלה היא חיה מאה עשרים ושבע שנים

ועל השנים שנחסרו ממנה שמתה לפני הזמן
האם תקבל שכר או לא?

אלא פה צריך לדעת יסוד גדול, מתי שאדם
נפטר לפני הזמן הקב"ה הולך וסופר את החיים
שלו, האם בזמן שהיה חי התנהג בקדושה
בטהרה, בצניעות ובפרישות ורוב הימים היה
בצדקות ובקדושה, אז הקב"ה ממלא לו את
החיים גם את הזמן שלא היה חי בהם, הקב"ה
ממלא אותם בזכויות כמו שהיה חי. אבל אם
החיים שלו לא היו מלאים בתורה ובמצוות,
הקב"ה לא ממלא את הזמן שנפטר בו לפני
הזמן.

וזה מה שאומרת התורה הקדושה (שמות
כג, כו) "אֶת מִסְפַּר יְמֵיךָ אֲמַלֵּא". אדם שמת לפני
הזמן, הקב"ה ממלא לו את הימים שנחסרו
לו בעולם הזה שמת לפני הזמן, במצוות
ובמעשים טובים אם רוב החיים הוא הלך
במצוות ובמעשים טובים. אם הוא לא הלך
במצוות ובמעשים טובים, הקב"ה לא מביא לו
את הימים האלה ולא נותן לו שכר על הימים
האלה.

שרה אמנו שהייתה צדקת וקדושה ומתה לפני הזמן, הקב"ה נתן לה "שני חיי שרה" על שני הסוגים של החיים, על החיים שהיא חיה בצדקות ובקדושה וגם על החיים שהיא מתה לפני הזמן, הקב"ה מילא אותם כמו שהייתה חיה בהם ונתן לה שכר כמו שקיימה בימים האלה מצוות ומעשים טובים.

וזה יסוד גדול, גם אם נחסר פעם מהאדם לעשות מצוה אבל רוב החיים האדם כן קיים את אותה מצוה, הקב"ה ימלא את זה ויתן לו שכר כמו שקיים ממש את אותה מצוה.

**"וַיְהִי חַי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַי שָׂרָה"**

גם המצבים הכי קשים של האדם הם מהשם
ולטובתו

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "וַיְהִי חַי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנֵי חַי שָׂרָה" ורש"י אומר במקום כולן שוין לטובה, שכל החיים שלה שווים לטובה והכל היה טוב בחיים שלה. צריך להקשות קושיה איך אפשר לומר על החיים של שרה שכולם שווים לטובה, שרה הייתה עקרה עד גיל תשעים, על זה אפשר לומר שהחיים שלה טובים? אשה שחטפו ולקחו אותה לבית של פרעה וחטפו ולקחו אותה לבית של אבימלך, על זה אפשר לומר שכל החיים שלה שווים לטובה? אשה שבעלה עבר עשרה ניסיונות קיומיים וזרקו אותו לכבשן האש, בית האסורים, על זה אפשר לומר על היסורים ששרה אמנו שחיה היו שווים כולן לטובה?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, בן אדם יכול לעבור את כל הצרות שבעולם אבל ברגע שהוא יודע שזה רצון השם וזה מה שהשם שם אותו ונתן לו לעמוד במקום הזה, סימן שזה רצון השם והוא טוב עם זה, גם אם זה קשה וכואב אבל זה רצון השם. שרה אמנו לקחה את כל הנסיונות תשעים שנה בלי ילדים, השנים שהיה אברהם אבינו בבית האסורים, היסורים שלקחו אותה לביתו של פרעה ולביתו של אבימלך, עשרה ניסיונות של בעלה אבל היא אמרה זה רצון השם ולקחה את זה ברוח טובה, כולן שווין לטובה כי זה רצון השם, שרה קיבלה את רצון השם בהבנה ובשמחה כי זה רצון השם.

אדם צריך לדעת שבכל ניסיון שהוא נמצא יש שם דברים מיוחדים והוא צריך לחפש את הדברים המיוחדים שבתוך הניסיון, יש שם דברים שאין אותם במקומות אחרים. האדם צריך לקחת את הדברים המיוחדים שבתוך הניסיון ולהשריש אותם בנפשו ולחזק את נפשו מהם.

בכל בעיה שהאדם נמצא יש דברים טובים ועל האדם לחפש את הדברים הטובים שיש שם. אדם שנפל על הרצפה ידע לחפש ברצפה דברים טובים שנמצאים שם, ומתי שהאדם גבוה הוא לא רואה אותם אלא רק מתי שהוא נמוך הוא יכול לראות אותם. האדם צריך לאסוף את הדברים הנמוכים ולקחת אותם איתו כדי שמתי שיהיה גבוה, הם יהיו איתו הלאה למעלה כשהוא גבוה.

האדם צריך בכל ניסיון שיש לו, כולן שווין לטובה לדעת שזה רצון השם ועליו לשמוח וטוב לו כי זה מה שהשם רוצה שיהיה שם וישמח במקום שהוא נמצא. לכן שרה אמנו הגיעה לדרגות שהגיעה כי אצלה גם הרע וגם הטוב, העוני והצער שעברו, התשעים שנה שעברה בלי ילדים הכל שווה לטובה, כי ידעה שהכל זה מהשם והכל לטובתה.

"וַיָּבֵא אֲבֵרָהֶם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וְלִבְכָתָה"

כל שינוי ואפילו לטובה גורם צער ועצבות
לאדם

אמרו רבותינו (שבת קה:): שכל הבוכה על אדם כשר מוחלין לו על כל עונותיו.. א"ר יהודה אמר רב כל המתעצל בהספדו של חכם ראוי לקוברו בחייו. כל המתאבל ובוכה על תלמיד חכם זוכה לדברים גדולים ואדם ששומע שצדיק או תלמיד חכם נפטר ולא בוכה ולא מצטער, נענש בעונשים קשים ביותר.

בפרשת השבוע אנו מוצאים "וַיָּבֵא אֲבֵרָהֶם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וְלִבְכָתָה" וכתוב בתורה במילה וְלִבְכָתָה כ' קטנה. והרי בתורה כל אות וכל תג יש בו סודות ורמזים, אם כך למה כתובה האות כ' קטנה, אלא אומרים המפרשים שאברהם אבינו בכה קצת על שרה ולא בכה עליה הרבה, אז צריך להקשות קושייה למה אברהם אבינו לא בכה על שרה, הרי אמרנו בראשית הדברים שאדם חייב לבכות על צדיק ושרה

הייתה צדקת, המדרש אומר (ילקוט"ש פר' נח) ואמר ר' יצחק יסכה זו שרה ולמה נקרא שמה יסכה, שסוכה ברוח הקודש. אם כך למה אברהם אבינו לא בכה והצטער צער גדול על שרה אלא רק מעט?

אלא אפשר לפרש ולומר כך, הגמרא אומרת (ר"ה טז:) וא"ר יצחק ד' דברים מקרעין גזר דינו של אדם אלו הן צדקה, צעקה, שינוי השם ושינוי מעשה. יש כמה דברים שאם על האדם נגזר גזר דין קשה, זה קורע ומוחק את הגזר דין. אם אדם החליף את שמו או שאם אדם היה גר במקום אחד ועבר למקום אחר משנה מקום משנה מזל. צדקה וצעקה, מתי שאדם בתפילה וצעקה זה קורע את גזר הדין שאם נגזר עליו דבר קשה, זה הופך את הגזר דין.

חשבנו להקשות ולומר מילא תפילה מובן שקורעת גזר דין כשאדם מתפלל וכך גם צדקה, אבל למה מי שמשנה את שמו או מי שעובר מקום למה זה קורע את הגזר דין, אם קראו לו עד היום אברהם ועכשיו יקראו לו יצחק, למה זה משנה את הגזר דין או שאם

היה גר בעיר מסוימת ועובר לעיר אחרת למה זה ישנה את הגזר דין?

אז צריך לדעת יסוד גדול, כל שינוי שאדם עושה בחיים שלו משפיע עליו לרעה וגורם לו עצבות. אדם שגר בבית קטן ועובר לבית גדול, אפילו שעבר לבית יותר מפואר יש לו בלב איזושהי עצבות. כל שינוי שהאדם עובר בחיים, הדבר החדש גורם לו לעצבות בחיים. לכן תמיד בין חורף לקיץ אנשים עצובים, בין קיץ לחורף אנשים עצובים, כל שינוי של זמן גורם לאדם עצבות והרגשה לא טובה בנפש כי אדם מתרגל לדבר הקודם ומתי שמשנים את הדבר הקודם לא נוח לאדם.

גם אם השינוי לטובה והאדם עולה בדרגה ועולה במדרגה, השינוי גורם לאדם עצבות. לכן צריך לשמח את החתן והכלה שבעה ימים אפילו שהם מתחתנים והם שמחים, יש משהו של עצבות בלב שלהם כי כל שינוי גורם לאדם עצבות בלב שלו.

לכן המשנה שמו של אדם קורעין לו גזר דינו, כי השינוי גורם לאיזושהי עצבות אפילו

שהשינוי השם לטובה זה משהו בלב עצוב. אדם שעובר דירה אולי הוא שמח שעבר לעיר יפה לעיר טובה, אבל בלב יש עדיין עצבות והעצבות הזו כפרת עוונות.

על פי זה אפשר לומר יש כמה זמנים שקשים לאדם, הזמן הראשון ברגע שהאדם יוצא מהבטן של אמא שלו לאויר העולם זה רגעים קשים ביותר לתינוק, רק לא זוכרים את זה אבל זו טראומה שחרוטה בנפש של הילד לכל החיים. הזמן השני הקשה ביותר זה מתי שהנשמה הולכת מהעולם הזה לעולם הבא, רגע המוות הוא קשה ביותר מתי שמלאך המוות שם בפה של האדם שלוש טיפות כנגד קינאה תאוה וכבוד וככה לוקח את הנשמה של האדם וגם להסתגל לעולם הבא מהעולם הזה, זה דבר קשה ביותר.

אבל שרה אמנו שהייתה צדקת והחיים שלה היו עולם הזה ועולם הבא אותו דבר, אז לה לא היה צער לעבור מעולם הזה לעולם הבא. לכן על נפטר צריכים לבכות כי הוא עובר את השינוי מעולם הזה לעולם הבא, אבל שרה

אמנו שכל חייה הייתה בצדקות ובקדושה, מתהלכת בארצות החיים ומתהלכת בעולם הזה כמו בעולם הבא וסוכה ברוח הקודש, בשבילה לא הייתה אף עצבות.

וכך יובן כתוב בפרשה וְלִבְנֹתָהָ עִם כ' קטנה כי אברהם אבינו לא בכה הרבה על שרה כי לא היה עצב גדול בפטירה שלה אחרי שהלכה לעולם שכולו נוח בלי יסורים, בלי צער ואף דבר קשה.

"וְאִשְׁבִּיעַךְ בְּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ"

השם הקדוש אהו"ה שמסר אברהם אבינו
לאליעזר לקפיצת הדרך

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע שאליעזר עבד אברהם זכה לקפיצת הדרך בכדי ללכת להביא ליצחק אבינו את השידוך. וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים שיש שם קדוש

שאינו יש כוח לעשות קפיצת הדרך ושם זה הוא אהו"ה ומי שיודע לכוון בשם זה יכול לעשות קפיצת הדרך. וראשי תיבות שם קדוש זה, יוצאים מהפסוק "אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ" (בראשית כד, ג).

אליעזר עבד אברהם עם השם הזה עשה קפיצת הדרך וכך אומר אליעזר לבתואל ולבן מתי שהוא פוגש אותם "וַיֹּאבֹא הַיּוֹם אֵל הָעֵינִי" בראשי תיבות זה יוצא אהו"ה שהוא השם הקדוש של קפיצת הדרך שאינו בא באותו היום אל העין.

והתורה הקדושה אומרת שהשם הקדוש הזה של קפיצת הדרך היה לאליעזר "יְכַל טוֹב אֲדַנְיֵי בְּדָוִד" טו"ב בגימטריא זה שבע עשרה וגם הגימטריא של השם הקדוש אהו"ה זה שבע עשרה, הטוב של אדוניו אברהם היה שלימד אותו וגילה לו את השם המפורש שאינו יכול לעשות קפיצת הדרך בלי הליכה רגילה.

מתי ששלח אברהם את אליעזר להביא כלה ליצחק, אמר לו "וַיֹּאשְׁבֵעֵךְ בְּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ" שזה יוצא הראשי תיבות של

השם הקדוש אהו"ה של קפיצת הדרך. ועם השם הזה, אליעזר הלך וקפץ את הדרך הארוכה ללכת מספר ימים, בכמה שעות. יהי רצון שבזכות התורה הקדושה ובזכות סודות תורה אלו יהיו לכולם ישועה, שמחה והצלחה, ונזכה שדברים ארוכים שהדרך ארוכה להגיע אליהם תתקצר הדרך בחסד וברחמים ותהיה סיעתא דשמיא גדולה.

**"אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי
אֲשֶׁר אָנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ"**

מִיּוֹדוֹת רַעוּת עוֹבְרוֹת בִּירוּשָׁה וּדְעוֹת רַעוּת לֹא
עוֹבְרוֹת בִּירוּשָׁה

בפרשת השבוע אברהם אבינו שולח את אליעזר להביא שידוך ליצחק אבינו ואברהם אבינו מזהיר את אליעזר ומשביע אותו "אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אָנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ" ושולח אותו לחרן שמשם יביא אשה

ליצחק. צריך להקשות ולומר הרי גם בחרן היו אנשים רעים, אם כך למה אברהם אבינו לא רוצה אשה ליצחק מבנות כנען ודוקא מחרן?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, מידות רעות עוברות בירושה ודעות רעות ומקולקלות לא עוברות בירושה. אדם שיש לו מידות קשות ולא טובות, מידות של צרות עין עוברות בירושה לילדים שלו. אבל אדם שיש לו דעות לא טובות ומחשבות כוזבות או בעיות באמונה, זה לא עובר בירושה.

אברהם אבינו אומר לאליעזר שהוא לא רוצה אשה ליצחק מבנות הכנעני "אֲשֶׁר אֲנִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ" שהאנוכיות, האהבה העצמית והמידות הרעות יושבות בקרבו ונמצאות בתוכם. לכן אברהם אבינו רוצה אשה מבנות חרן ולא מבנות כנען, אצל בנות חרן אפשר למצוא מידות טובות וזה מה שאליעזר מחפש, שיהיו בה מידות טובות של חסד וזה מה שחיפש אברהם אבינו ואפילו שלהורים שלה יש עבודה זרה ומחשבות רעות, אבל לה יש מידות טובות זה יעבור בירושה.

אבל בארץ כנען שיש את המידות הרעות ויש להם את האנכי, זה עובר בירושה. לכן הגמרא אומרת (תענית כד:) משל לכלה שהיא בבית אביה כל זמן שעיניה יפות אין כל גופה צריכה בדיקה. כלה שהעינים שלה יפות והכל רואה בצורה חיובית, בצורה טובה והיא טובת עין, בה הברכה נמצאת ולא צריך עוד לבדוק את המידות האחרות. מי שיש בו מידות טובות, המידות עוברות בירושה ומכניעות כל מידה אחרת שיש.

וזו הסיבה שאברהם אבינו הקפיד לשלוח את אליעזר לחרן כדי שיהיו מידות טובות ואפילו שההורים עובדי עבודה זרה, אפילו שלבן ובתואל היו עם עבודה זרה כמו שלבן אמר "וְאֶנְכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת" ורש"י אומר מעבודת אלילים. אם יש ברבקה מידות טובות זה עובר בירושה וזה חזק מאוד, אבל עבודה זרה ומחשבות רעות לא עוברות בירושה. וזה יסוד גדול שהאדם צריך בכל כוחו בכל עניין לחפש

מידות טובות, אם יש מידות טובות, יש לאדם הכל.

**"וְהָיָה הַנֶּעֱרָ אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיהָ הֵטִי נָא כַדָּךְ
וְאֶשְׁתָּה וְאָמַרָה שְׂתָה וְגַם גְּמִלִיךְ אֶשְׁקָה"**

מידות מנוגדות אצל בני הזוג מעלות את זיווגן
יפה

מוצאים בפרשת השבוע שאברהם אבינו שולח את אליעזר לחפש אשה ליצחק אבינו, התנאי והמבחן שאליעזר שם לאשה שתהיה ליצחק אבינו הוא שתהיה בה מידת החסד. נבוא ונשאל מה מיוחד במידת החסד שאליעזר מחפש אשה דוקא עם מידת החסד, למה אליעזר לא מחפש אשה עם מידה אחרת ואליעזר שם את כל הכוח והכבוד שלו על מידה זו כתנאי לאשה של יצחק אבינו?

ידוע מה שהמדרש אומר (בר"ר סח, ד) שהקב"ה במשך כל היום יושב ומזווג זיווגים. צריך לשאול מדוע הקב"ה יושב ומזווג זיווגים ואומר בת פלוני לפלוני, הרי היהדות בנויה על בחירה שהאדם צריך לבחור מה שהוא רוצה, לבחור בטוב או לבחור ברע, מה שהוא רוצה. אם כך למה בעניין זיווגים הקב"ה קובע את הזיווג של האדם בת פלוני לפלוני ולמה הקב"ה בעצמו יושב ומזווג זיווגים?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, אי אפשר שזוג יתחתנו כשיש לשניהם אותן מידות. אם זוג מתחתנים ולשניהם יש את אותן מידות, לעולם הזיווג הזה לא יצא טוב ולא יצא נכון. בשביל שיצא דבר שלישי צריך שיהיו שתי מידות מנוגדות אחת לשני, מתי שיש ככה שתי מידות מנוגדות יכול להיווצר דבר שלישי.

אם נסתכל אצל אברהם אבינו, אברהם היה חסד ושרה אמנו הייתה דין, החסד והדין התחברו ומזה יצא יצחק אבינו. יצחק אבינו היה כולו דין, אליעזר ידע בכדי שהשידוך של

יצחק יהיה טוב צריך חסד ורחמים, הוא לא יכול להתחתן עם אשה שגם היא דין, כי מדין ודין לא יצא מזה זיווג טוב, אלא צריך אשה שהיא בעלת חסד. לכן אליעזר מחפש אשה שיש בה מידת החסד גדולה ביותר כי ביצחק אבינו הייתה מידת הדין גדולה וקשה ביותר.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, הגמרא מספרת (יבמות סג.) על אשתו של רבי חייא שהייתה מצערת אותו, ובכל אופן רבי חייא בכל פעם שהיה רואה דבר יפה, היה קונה ומביא לה במתנה. שאלו אותו חכמים, הרי אשתך מצערת אותך אם כך למה אתה קונה לה מתנה, אמר להם רבי חייא דיינו שמגדלות בנינו ומצילות אותנו מן החטא שמחנכת את ילדיו ומצילה אותו מהחטא ואומר רש"י שמצילות אותנו מהחטא מהרהור עבירה. נבוא ונשאל אם כך, מה הפירוש של הדברים?

אלא רבי חייא אומר פה יסוד גדול, אשתו הייתה קשה ומנוגדת אליו בהתנהגות. הוא היה סוג אחד של התנהגות והיא הייתה סוג אחר של התנהגות, וזה שהיא מנוגדת אליו

גם אם היא מצערת אותו, הניגוד הזה אליו גורם לו שיהיה להם משהו שלישי כי זה מתקן אותו. התורה הקדושה אומרת (בראשית ב, יח) "אֶעֱשֶׂה לָּו עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ" האשה צריכה להיות עזר כנגדו, במידות כנגדו. ומתי שזה כנגדו אז יכול להיברא דבר שלישי. לכן רבי חייא הלך וכל דבר שראה אפילו שהיא מצערת אותו, זה הביא אותו לדרך ולתיקון כי זה דבר שכנגדו. אם היא חסד הוא דין ואם הוא דין היא חסד.

ומתי שיש שני דברים מנוגדים, אז נברא הדבר השלישי ולכן הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, כי לדעת את הדברים המנוגדים בין חסד לדין, רק הקב"ה רואה נסתרות יודע ורואה איך לזווג זיווגים ומה לזווג. וזה הכוח הגדול שהיה אצל אליעזר, דוקא לחפש אשה שכולה חסד ליצחק שכולו דין.

"מֵה' יֵצֵא הַדְּבָר לֹא נֹכַל דְּבַר אֵלֶיךָ רַע אוֹ טוֹב"

רק הקב"ה מזווג זיווגים

בפרשת השבוע אנו רואים שאברהם אבינו שולח את אליעזר להביא שידוך ליצחק וכך מוצא אליעזר את רבקה שידוך ליצחק. וידוע מה שכתוב בספרים הקדושים שהקריאה מעוררת את הזמן ועל ידי הקריאה של הפרשה מתעורר גם כוח של זיווגים לאנשים ומי שידוע לכוון טוב בפרשת השבוע יכול לזכות לזיווג הגון ולכן אנשים שלא זכו לשידוכים הקפידו בזמן הזה להתפלל ולעשות דברים לעורר את הזמן כדי לזכות בשידוך.

ידוע מה שמסופר על מלך גדול שפגש רב ושאל אותו מה הקב"ה עושה כל היום, הרב ענה לו שהקב"ה מזווג זיווגים כמו שהמדרש אומר (בר"ר סח, ד) הַקְּדוּשׁ פְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב וּמְזוּוֹג זְיוּגִים, בְּתוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי, אֲשֶׁתוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי, מְמוּנֵוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי. אמר אותו מלך

לרב הגדול, גם אני יכול לעשות את זה. אמר לו הרב, הרבה לפניך ניסו ונכשלו וגם אתה לא תוכל.

חשב המלך שכן יצליח ובאחד הימים שיצא מהארמון ראה נערה יפת תואר ענייה עוברת ברחוב וקרא לה, נתן לה את המכתב שתתן אותו לשר גדול בעיר רחוקה בממלכה שלו והוא יתן לה מאה זהובים. אותה נערה התחילה ללכת במצוות המלך ובאמצע הדרך עצרה אותה אשה זקנה וביקשה ממנה צדקה, אותה נערה ריחמה עליה ונתנה לה את המכתב שתעביר אותו לשר וכך תקבל מהשר מאה זהובים במקומה, הלכה הזקנה לשר והעבירה לו את המכתב.

כשפתח השר את המכתב, ראה שכתוב במכתב שהמלך מצווה אותו להתחתן עם האשה שתביא את המכתב, עמד השר באין אונים והתחתן עם אותה זקנה. עבר זמן המלך עשה מסיבה גדולה והזמין את כל האנשים והוא מסתכל על אותו שר ורואה שהוא לוקח עוגיות ואוכל ושם בכיסים. שאל אותו המלך

למה הוא לוקח אוכל ועוגיות ושם בכיסים, ענה לו השר שזה בשביל אשתו. שאל אותו המלך מה יש לאשתו, אמר לו השר שהיא זקנה ואין לה שיניים.

אמר לו המלך שהוא שלח אשה צעירה להתחתן איתו, ענה לו השר שלאומי שהביאה לו את המכתב הייתה אשה זקנה. אז הבין המלך מה עשתה אותה נערה ומה אמר לו אותו רב גדול שרק הקב"ה יכול לזווג זיווגים.

האדם צריך לדעת שזיווגים הם רק ביד הקב"ה, כל העניין של זיווגים זה רק על ידי תפילה והכל בידי הקב"ה. "רבות מְחַשְׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ וְעֵצַת ה' הִיא תְקוּמָה" (משלי יט, כא) אדם צריך להשליך יהבו על השם ולהשתדל להתפלל לקב"ה, כי הזיווגים שהקב"ה מזווג הם הזיווגים הנכונים וכמה שהאדם יחשוב ויתכנן, לא יעלה בידו כלום. אבל אדם שהולך בתמימות וביושר עם הקב"ה ומשליך את יהבו על הקב"ה, הקב"ה משפיע עליו שפע ונותן לו טוב.

הימים האלה הם ימים שיש בהם כוח לזיווג, והי רצון שהקב"ה יזווג את כל מי שצריך זיווג בזיווגים הגונים ויהיה לכולם ישועה והצלחה.

"וַיֵּצֵא הָעֶבֶד כָּלִי כֶסֶף וְכֹלִי זָהָב וּבְגָדִים וַיֵּתֵן לְרַבֵּקָה"

הורים ששומרים על ילדיהם בגדרי התורה והמצוות שום דבר חיצוני לא ישפיע עליהם

בפרשת השבוע אנו רואים שאברהם אבינו שולח את אליעזר העבד שלו להביא אשה ליצחק אבינו, אחרי מאה שלושים שנה בערך של חיים לא פשוטים שעברו על אברהם אבינו, בלי ילדים עד גיל מאה שנה, רדף אותו נמרוד, ברח מארץ לארץ, היו לו חובות ובעיות. אבל כשהגיע לשלב בחיים "וְהָיָה בְרֵךְ אֶת אֲבִרְהָם כָּלֵל" (בראשית כד, א) הקב"ה נתן לאברהם הכל ובשלב זה אברהם אבינו מבקש כלה לבנו יצחק אבינו.

אברהם אבינו שולח את אליעזר העבד שלו שהיה עם נשמה גבוהה לחפש כלה ליצחק, אברהם נותן לאליעזר כל מיני סימנים איזו כלה להביא. רבותינו אומרים שאליעזר בהתחלה לא כ"כ רצה ללכת כי אמר שיש לו בת והיא תתחתן עם יצחק, אז למה לחפש כלה במקום אחר. אבל אברהם אבינו סירב ואמר לאליעזר שהוא ארוור ואין ארוור נדבק בברוך ולכן לא יכולים להתחתן. אברהם אבינו משביע את אליעזר שהוא יביא ליצחק כלה בלי תירוצים שלא מצא או לא הייתה כלה, לעשות הכל ולהביא ליצחק כלה.

אליעזר יוצא ואברהם נותן לו עשרה גמלים, מתנות ושטר שכל הכסף של אברהם יעבור ליצחק וכך שולח אותו לחפש את הכלה. בדרך נעשים לאליעזר ניסים ונפלאות, ביום שיצא אליעזר כבר הגיע למרות שהדרך ארוכה מהלך של כמה ימים, ביום אחד הגיע "וַיָּבֵא הַיּוֹם אֶל הָעֵינָן" אומר רש"י במקום היום יצאתי והיום באתי מכאן שקפצה לו הארץ, נעשתה לו קפיצת הדרך. ואליעזר מראה ללבן ובתואל

את השטר שאברהם אבינו נתן ליצחק את כל רכושו שבו כתוב את התאריך של אותו היום, שהיום יצא והיום הגיע.

בדרך לחרן שהלך אליעזר הוא לא הלך לבד ולא עשה כלום, אלא אליעזר קרא לכולם להתגייר ולחזור בתשובה, להתקרב לדרכו של אברהם אבינו. הוא יצא מאברהם אבינו עם עשרה גמלים ומגיע לביתו של לבן עם המון אנשים. אליעזר מדבר על השידוך עם בתואל ולבן אם יתנו את רבקה ליצחק או לא, מתי שהוא מראה להם את המתנות שיש לו בשביל רבקה, אומרים בתואל ולבן "מה יצא הדבר.. הנה רבקה לפניך קח ולך".

אליעזר מוציא תכשיטים, מוציא בגדים ופתאום בתואל לא נמצא ולבן קם ואומר "תשב הנער אתנו ימים או עשור אחר תלך" שאולי תישאר איתם שם עוד כמה ימים או שנים ולא תלך עכשיו. אליעזר אומר להם שלא יעכבו אותו ולבן עונה לו שישאלו את פי הנערה מה שהיא תגיד נעשה. צריך להקשות קושיה, לפני כמה רגעים בתואל ולבן אומרים שמהשם יצא

הדבר ובצורה לא יפה אומרים לו שיקח את רבקה וילך שלא ישאר שם אפילו רגע אחד, עכשיו פתאום לבן אומר שהנערה תישאר איתם תקופה, אם כך למה פתאום לבן שינה את דעתו ואמר כך?

אלא חשבנו לפרש ולומר כך, יש אנשים שחיים עם שמחה וחייבים כל היום להיות שמחים ואם לא יהיו שמחים, אזי ימותו מצער. יש אנשים שהשורש שלהם הוא מחלוקת והם חייבים כל הזמן לריב, אם לא יריבו הם יכולים למות. וכך אנשים שהשורש שלהם הוא שקר ואם לא ישקרו הם יכולים למות, השקר מחזיק אותם או אנשים שהגניבה או לשון הרע מחזיקה אותם. וכן בקדושה יש אנשים שמחזיק אותם תורה ויש שמחזיק אותם חסד, לכל אדם יש דבר שמחזיק ומחייה אותו.

את לבן היו מחזיקים דברים הרעים, דברים של רשע ושקר, לבן רצה שכל המשפחה שלו יהיו רשעים "כִּי לֹא יִנּוּחַ שִׁבְטֵי הָרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצְּדִיקִים" (תהלים קכה, ג) וכמו שאומרת התורה

הקדושה על לבן (דברים כו, ה) "אַרְמִי אֶבֶד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרָיִם" שלבן היה רשע גדול שאין כדוגמתו, שאפילו רצה להרוג את הנכדים שלו.

לבן הרשע רצה שהילדים של אחותו רבקה יהיו מקולקלים ולא יהיו צדיקים, כשראה את אליעזר שבא עם העושר הגדול של אברהם שהיה כבר זקן ואשתו נפטרה והבן שלו יצחק יורש את הכל, חושב לבן אחותי תתחתן עם הבן של העשיר הזה והכסף יגרום לה "וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט" (דברים לב, טו), איפה שיש כסף ולא מתנהגים נכון, מתדרדרים ונהיים מקולקלים. אומר לבן יהיה כסף לאחותו והיא תהיה מקולקלת וגם הילדים שלה יתקלקלו, ירצו מכוניות יפות, בתים גדולים, טיולים וכך יתדרדרו ויהיו כמותו, עצם זה שיהיה להם כסף זה אומר שיהיו כמו לבן, לכן אמר לאליעזר שיקח את רבקה וילך, אפילו שהוא צדיק כי הכסף בסוף יקלקל אותה.

אבל פתאום רואה לבן שאליעזר נותן לה מתנות ובגדים, והבגדים שאליעזר הביא הם כמו ששרה אמנו הייתה לובשת חולצות

ארוכות, חצאיות ארוכות שהכל צנוע בצניעות הגדולה ביותר. חשב לבן בראש אם הצניעות כ"כ גדולה בלבוש של הנשים ויש להם כ"כ הרבה מחסומים, הכסף לא יקלקל אותם והם לא יתדרדרו. מיד חזר לבן ואמר שהנערה תשב איתם ימים או עשור, כי הם לא יתדרדרו ויש דברים ששומרים עליהם והם מקפידים על קלה כבחמורה, מקפידים על הלבוש איך מתלבשים, על התסרוקת איך מסתלקים, הם נשארים יהודים וכך לא יתקלקלו.

מי ששומר על הבגדים שלו, על ההתנהגות שלו, על ההתנהגות של המשפחה שלו, הוא לא יתקלקל. בני ישראל ניצלו מתי שהיו במצרים בזכות שלא שינו את שמם לשונם ומלבושם. שמם, מי שקראו לו יעקב המשיכו לקרוא לו יעקב, מי שקראו לו יוסף המשיכו לקרוא לו יוסף, לא הפכו את השם לא לג' ולא לאף שם אחר. לא שינו את מלבושם, לא החליפו לבגדים של גוים. לא שינו את לשונם, שמרו על שפת הקודש עברית ותמיד דיברו אותה, בבית, עם הילדים בכל מקום דיברו

בלשון הקודש. וזה שמר עליהם לא להיות חלק מהגוים ולא לאבד את עצמם הגוים.

מתי שלבן ראה שאליעזר מיד נותן לרבקה בגדים צנועים, הוא הבין שהדבר הזה ישמור אותם ואז בירך את אחותו "אֲחֵתְנוּ אֵת הַיְי לְאֵלֵי רַבָּה" כי ברכה של רשע היא קללה כדי שהילדים יהיו מקולקלים. לכן הקב"ה עשה את רבקה עקרה, עד שהקב"ה בירך אותה והיא ילדה לא מהברכה של אח שלה לבן.

וזה כוח גדול ביותר, מתי שאדם שומר על היסודות של הצניעות ומקפיד על הצניעות במשפחה שלו ועל הערכים של הצניעות בבית שלו שהכל יהיה כמו שצריך, האדם הולך בדרך טובה. אבל מתי שהאדם מתחיל להפר את זה ולהוריד את זה, פה להקל ושם להקל בסוף הוא מאבד את הכל. האדם צריך להקפיד הקפדה גדולה ביותר על הילדים שלו, על הלבוש שלהם, על ההתנהגות שלהם והדיבור שלהם, כי הדברים הקטנים האלה הם כמו חץ שאם מכוונים למקום אחד אבל

סטייה קלה של ס"מ כשירים אותו, מגיעים
מטרים רחוקים מהמטרה.

טעות קטנה בחינוך הילדים כשהם
קטנים, יכולה להיות לעתיד מרחק עצום
שאין כדוגמתו. אדם צריך להיות מדויק
עם המשפחה שלו, עם הילדים שלו, עם
המחשבות שלו. בכל דבר צריך דיוק גדול
ביותר כי כל טעות קטנה היא חורבן איום
ונורא שאין כדוגמתו ואדם שכך נוהג, הולך
בדרך טובה ותהיה לו סיעתא דשמיא.

"וְתִקַּח הַצֶּעִיף וְתִתְּכֶם"

אשה שמקפידה על צניעות מושכת פרנסה
לביתה

עלה בדעתנו לבאר ולומר, מתי שרבקה
ראה את יצחק בא, התורה הקדושה אומרת
"וְתִקַּח הַצֶּעִיף וְתִתְּכֶם". אז אולי אפשר לפרש

ולומר צעי"ף יוצא בראשי תיבות ע'מך ישראל
צ'ריכין פ'רנסה.

אז אשה שמתכסה בצעיף, שומרת על
צניעות ומקפידה על צניעות, זוכה להשפיע
שפע גדול של פרנסה לכל העולם. "כָּל כְּבוֹדָה
בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה" (תהלים מה, יד) מתי שיש צניעות,
האשה מורידה ברכה ושפע פרנסה גדולה
לעולם. לכן בנות ישראל קדושות שמקפידות
בצניעות ידעו שמורידות שפע ופרנסה, אור
גדול לכלל עם ישראל. ישתדלו להקפיד
בצניעות וזה יסוד גדול שבנות ישראל שמרו
בכל הדורות על המידה הזו והיא שהגנה
ושמרה על כלל עם ישראל.

